

Голас Радзімы

7 лютага 2001 года
Цана 100 рублёў

№ 6 (2720)

Штотыднёвая газета для суайчыннікаў за межамі Беларусі

Выдаецца з 6 красавіка 1955 года

ВІНШУЕМ!

ДАЙ ЖА БОГ, ЁН ЯШЧЭ «ПАВАЮЕ»!

Пятровіч, выдаўца. А можа, дадаў Шамякін, пажартаваўшы, і не варта было так многа пісаць...

29 студзеня — напярэдадні знамянальнай даты — Івана Пятровіча Шамякіна ў Грамадскім прэс-цэнтры павіншавалі намеснік старшыні Дзяржкамтэта РБ па друку Станіслаў Нічыпаровіч, дырэктары і супрацоўнікі выдавецтваў "Беларуская энцыклапедыя", "Мастацкая літаратура", "Юнацтва", часопіса "Сусветная літаратура", а таксама сябры юбіляра з Расіі — першы сакратар Саюза пісьменнікаў Расіі паэт Ігар Лялін і празаік Міхаіл Аляксееў.

Усе выступаючыя, зразумела ж, выказвалі Івану Пятровічу шчырыя словы любові і падзякі за яго сапраўды тытанічную працу на ніве беларускай культуры. Наша знакамітая паэтэса Таіса Бондар, у прыватнасці, адзначыла ва ўступным слове, што гады для Івана Пятровіча не маюць аніякага значэння, бо пісьменнік працягвае плённа працаваць і актыўна ўдзельнічае ў грамадска-палітычным жыцці краіны.

Намеснік старшыні Дзяржкамтэта па друку Станіслаў Нічыпаровіч парадаваў Шамякіна тым, што напярэдадні ягонага юбілею камітэт вынайшаў сродкі на перавыданне рамана пісьменніка "Сэрца на далоні", хоць, зразумела, грошы па сённяшнім часе знайсці цяжка. Станіслаў Антонавіч, як, натуральна, і ўсе прысутныя, пажадаў Івану Пятровічу моцнага здароўя, доўгіх гадоў жыцця, шмат чаго пісаць, а выдаўцам — выдаваць творы класіка ды радаваць гэтым усіх, хто любіць беларускую кнігу.

Потым узяў слова сябар Івана Шамякіна, таксама фронтавік другой сусветнай, рускі празаік Міхаіл Аляксееў, які сказаў: "Мы з табою, брат Іван, яшчэ пакульгем" дзеля нашых народаў, якія выраслі з аднаго караня"...

Усе сябры Шамякіна і колішнія калегі па працы выступалі адметна, па-добраму жартавалі, што з удзячнасцю было прынята і падтрымана юбілярам.

Кожны, хто чытаў раманы і апавяданні Івана Шамякіна, не мог не далучыцца да той вялікай любові, якая перапаўняе ягоную душу. Любові да роднай зямлі, мовы, гісторыі нашага краю, яго людзей, любові да нас з вамі, павяжаны чытач. Дык давайце проста зноў возьмем з паліцы якую-небудзь кнігу нашага жывога класіка ды акунёмся ў чароўны свет ягоных неўміручых герояў.

Алесь МЯСНІКОЎ.

Малюнак Вячаслава ІГНАЦЕНКІ.

З ПРЭС-КАНФЕРЭНЦЫ

БУДНІ НАВУКІ

У Нацыянальным прэс-цэнтры з нагоды Дня беларускай навукі адбылася сустрэча нядаўна прызначанага старшыні Дзяржаўнага камітэта па навукі і тэхналогіях Рэспублікі Беларусь Анатоля ЛЕСНІКОВІЧА з журналістамі. Галоўная думка, выказаная на прэс-канферэнцыі: будучыня Беларусі напрамую звязана з украаненнем навуковых распрацовак.

У святы прынята гаварыць пра дасягненні. І ў беларускай навукі яны маюцца: навуковыя распрацоўкі ляжаць у аснове стварэння серыі беларускіх тралейбусаў і трамваяў, трактароў, магутнасць якіх дасягае 300 конскіх сіл. Ёсць цікавыя знаходкі ў медыцыне. Дзеля аблячэння стану хворых на СНІД, анкалогію створаны лекі, што даюць нядрэжныя вынікі.

Цяперашнія рэнтгенаўскія апараты, што дасюль выкарыстоўваюцца ў медыцынскіх установах краіны, аказваюць негатыўны ўплыў на арганізм чалавека. Цяпер беларускімі вучонымі створаны новы

апарат — "Пульмаскан", дзякуючы якому можна зменшыць дозу апраменьвання ад 100 да 500 разоў. На "Пульмаскан" ужо ёсць попыт не толькі на Беларусі, але і ў Чэхіі, Украіне. Гэты прыклад яшчэ раз пацвярджае: навуковыя распрацоўкі садейнічаюць павышэнню канкурэнтаздольнасці тавараў беларускай вытворчасці.

Анатоль Лесніковіч падкрэсліў: Беларусь не можа дазволіць сабе гіганцкія фундаментальныя навуковыя праекты. Але пэўная ўвага ім, зразумела, надаецца. Па меркаванню

— Закапчэніе на 2-й стар.—

СПОРТ

НАСТОЛЬНЫ ТЭНІС. Візіт у Швецыю аказаўся паспяховым для беларускай зборнай, якая абыграла шведаў 3:1. Нагадаем, наша зборная вядзе барацьбу за 4—6 месцы ў Еўралізе-2000/2002. Наступны матч беларуская каманда правядзе з чэхамі ў верасні гэтага года.

ПЛАВАННЕ. На этапах Кубка свету на кароткай вадзе ўдала выступілі беларусы. У Стагольме Дзмітрый Коптур заваяваў "золата" ў плаванні на 1 500 метраў вольным стылем і

"серабро" — на 400 метраў. Ганна Шчэрба і Алена Попчанка атрымалі "серабро". У Парыжы Коптур быў другім на 400 метраў вольным стылем, а Алена Попчанка зрабіла гэта двойчы на дыстанцыях 50 метраў вольным стылем і 400 метраў батэрфляем.

БІЯТЛОН. Адзіны бронзавы медаль на чэмпіянаце Еўропы беларускай камандзе прынесла Вольга Назарава ў спрынтарскай гонцы.

Падрыхтаваў Міхаіл МАЗАКОЎ.

ЛЫЖНІКУ — СЕМДЗЕСЯТ ТРЫ ГАДЫ

● Валерый БЫСАЎ, БелТА.

Досыць папрацаваў у свой час крычаўскі пенсіянер Віктар БЯЗБА-БІЧ (на здымку). У 15 гадоў пачаў працаваць качагарам на цягніку ў прыфронтавой зоне. Агульны стаж памочніка, а затым машыніста-чыгуначніка складае 40 гадоў. І, тым не менш, у свае 73 гады Віктар Іванавіч штодзённа выходзіць на лыжную прагулку, пераадоўваючы не менш як 10—12 кіламетраў.

ГРЫП

СИТУАЦЫЯ ПАД КАНТРОЛЕМ

Кожны дзень сродкі масавай інфармацыі прыносяць весткі пра нашэсце грыпу. І ўсё ж як выглядаюць справы на Беларусі? На гэтае пытанне нашай газеты адказвае галоўны эпідэміёлаг Міністэрства аховы здароўя Рэспублікі Беларусь Анатоль КАЖАМЯКІН:

— Штодзённа мы атрымліваем інфармацыю з 18 так званых "кантрольных" гарадоў краіны, што дае магчымасць трымаць сітуацыю пад кантролем. І хаця

ўзровень захворвання марудна павышаецца, медыкі Беларусі гатовы да любога павароту падзей. Але трэба адзначыць, што вірус пакуль яшчэ нідзе не выдзелены, таму ўсе службы знаходзяцца ў пастаяннай гатоўнасці. Праводзяцца і прафілактычныя меры: так, у Гомелі па распараджэнню галоўнага санітарнага ўрача, з 25 студзеня прыпынены заняткі ў 72 школах горада.

Алесь КОЛА.

ПОСТ ДА І ЖЛОБІНЕ

Разам з заправачнай станцыяй еўрапейскага ўзроўню нафтавікі аб'яднання "Беларуснафта" ўзялі на аўта-трасе каля Жлобіна і будынак для супрацоўнікаў Дзяржаўтінспекцыі. Новы пост мае аўтаномныя сістэмы

электрасілкавання і ацяплення, а ўстаноўленая тут камп'ютэрная сістэма дазваляе ў лічаныя секунды выявіць гаспадару аўтамабіля не толькі на Беларусі і суседняй Расіі, але з дапамогаю Інтэрнэта — і па ўсёй Еўропе.

ПЕРСПЕКТЫВЫ

У «СЛАЎНАФТЫ» ЁСЦЬ ПРАПАНЫ

У Мінску адбылося ўрачыстае адкрыццё прадстаўніцтва расійска-беларускай кампаніі "Слаўнафта".

Гэтая падзея — працяг сумеснай працы, пра што сведчыць, у прыватнасці, паспяховы ход рэалізацыі праекта па рэканструкцыі Мазырскага нафтаперапрацоўчага завода. Як адзначыў віцэ-прэм'ер Валерый Кокараў, у перспектыве АТ "НГК "Слаўнафта" мяркуе прыступіць да рэканструкцыі і шэрагу іншых беларускіх нафтаперапрацоўчых прадпрыемстваў, а таксама інвэсціраваць асобныя галіны народнай гаспадаркі. Акрамя таго, у бліжэйшы час урад разгледзіць прапанову прэзідэнта "Слаўнафты" Міхаіла Гударыева аб сумеснай распрацоўцы двух буйных месцаў раджэння нафты ў Цюменскай вобласці, што знаходзяцца ва ўласнасці кампаніі.

У гэтай сувязі заканамерным выглядае той факт, што 23 студзеня кіраўніцтвам канцэрна "Белнафтахім" зацверджаны новыя свабодныя цэны на нафтапрадукты, а таксама рознічныя — на тыя нафтапрадукты, што рэалізуюцца праз АЗС. Цяпер цана на аўтабензін А-76 устаноўлена, уключаючы падатак з продажаў і ПДВ, у памеры 450 рублёў за літр, А-92 — 556 рублёў, АІ-95 — 636 рублёў, дызельнае паліва — 383 рублі, дызельнае паліва зімовае — 400 рублёў.

STOP!

ЗАБОРОНЕНА УВОЗ ЖЫВЁЛЫ І МЯСА З ДЗЕСЯЦІ КРАІН ЕЎРОПЫ

Міністэрства сельскай гаспадаркі і харчавання Беларусі пацвердзіла забаронныя санкцыі на ўвоз буйной і дробнай рагатай жывёлы, ялавічыны, бараніны і прадуктаў з іх, кармоў жывёльнага паходжання з Англіі, Ірландыі, Швейцарыі, Партугаліі, Францыі, Галандыі, Бельгіі, Германіі, Даніі і Іспаніі.

Паводле звестак з Мінсельгасхарча, дагэтуль выпадкаў увозу ў Беларусь заражанага мяса і гібелі людзей у выніку яго ўжывання зарэгістравана не было.

Каровіна шаленства ўяўляе сабой цяжкае невылечнае паражэнне нервовай сістэмы з парушэннем усіх функцый галаўнога мозга. Ад гэтай інфекцыі ў Еўропе ўжо загінулі некалькі дзесяткаў чапавек.

Падрыхтаваў Віктар МАЦЮШЭНКА.

З ПРЭС-КАНФЕРЭНЦЫІ

БУДНІ НАВУКІ

Пачатак на 1-й стар.

А. Лесніковіча, настаў перыяд, калі неабходна ацаніць памеры і эфектыўнасць фундаментальных даследаванняў. Дзеля гэтага хутка пройдзе акрэдытацыя навуковых калектываў, што займаюцца фундаментальнай навукай. Калі іх праца дасягне сусветнага ўзроўню, калектывы будуць падтрымлівацца дзяржавай, ім дазваляць працаваць, так бы мовіць, у рэжыме "свабоднай творчасці". Астатнім, у тым ліку і падраздзяленням НАН РБ, прыйдзеца праейсці на прыкладны даследаванні, зарыентаваныя на канкрэтныя патрэбы галін гаспадаркі.

МЕРКАВАННЕ

Леанід ГУЛЯКА: «КУЛЬТУРА — ВЫРАЗНАЯ МОВА НАРОДАЎ»

Міністр культуры РБ Леанід Гуляка правёў сваю першую пасля назначэння на гэту пасаду прэс-канферэнцыю. Яна была прысвечана вынікам Дзён культуры Беларусі ў Расіі.

І сам міністр, і прысутныя яго намеснікі, і кіраўнікі буйных творчых калектываў і ўстаноў краіны адзначылі небывалы поспех беларускіх артыстаў, мастакоў, кінематаграфістаў, каласальную цікавасць расіян да ўсіх падзей Дзён. Досыць сказаць, што білеты на канцэрты адкрыцця і закрыцця Дзён культуры ў Маскве ішлі нарасхват, і іх цана з кожным днём дасягала 100 долараў ЗША. А ў Вялікім Ноўгарадзе, Смаленску, Санкт-Пецярбургу прасіні арганізаваць дадат-

ковыя выступленні або гастролі. Гэтак жа гарача віталі кінематаграфічны "раздзел" і выставу мастакоў у маскоўскім Манежы.

Але галоўным дасягненнем гэтых мерапрыемстваў, як падкрэсліў Леанід Гуляка, былі цесныя творчыя зносіны, якія выпліліся ў сумесныя планы ўзаемных гастролей творчых калектываў, што найбольш поўна ўвасабляюць сучасную культуру двух народаў.

Міністр таксама адзначыў, што ўсё больш значную ролю ў творчых кантактах дзвюх краін, асабліва ў справе фінансавання (што так важна ў гэтых цяжкіх часы), адыгрывае Выканкам Саюза Беларусі і Расіі.

Журналісты былі азнаёмлены з планам узаемных гастролей на бліжэйшыя два гады.

Аляксандр КОЛА.

АФІЦЫЙНА

УЗНАГАРОДА БЕЛАРУСКАГА ўРАДА ГРАМАДЗЯНІНУ МАЛДОВЫ

За значны асабісты ўклад у справу ўмацавання беларуска-малдаўскай дружбы і актыўную дзейнасць па прапагандзе традыцыйнай славянскай культуры грамадзянін Рэспублікі Малдова Ігар ВАСІЛЬЕЎ узнагароджаны Ганаровай граматай Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь.

І. Васільеў — старшыня Фонду славянскага пісьменства і культуры ў Малдове, ініцыятар правядзення Дзён Беларускай культуры ў гэтай краіне, мерапрыемстваў па святкаванню Дзён славянскага пісьменства і культуры, прысвечаных святым Кірылу і Мяфодзію, адзін з арганізатараў гастролей у Кішынёве беларускіх мастацкіх калектываў (ансамбляў "Свята", "Дняпро", "Жытніца" і іншых).

У 1997 годзе Ігар Васільеў садзейнічаў выданню першага літаратурнага зборніка "Родны кут" на беларускай мове, у які ўвайшлі вершы членаў беларускай абшчыны Малдовы. Сваю дзейнасць ён прысвяціў захаванню і развіццю культур славянскіх народаў, у тым ліку і беларускай.

Дзяржкамітэт па справах рэлігій і нацыянальнасцей Рэспублікі Беларусь віншуе Ігара ВАСІЛЬЕВА з высокай узнагародай і жадае далейшага плёну ў захаванні традыцый славянскіх культур.

ЭКАЛАГІЧНЫ ПРАЕКТ

Бронзавы медаль міжнароднай алімпіяды па абароне экалагічных праектаў, якая прайшла ў турэцкім горадзе Анталія, што на беразе Міжземнага мора, атрымаў вучань 11 класа сярэдняй школы № 6 горада Віцебска Вячаслаў ФІЛІМОНАЎ.

Фота БелТА.

ВЯСКОВАЯ БАЛЬНІЦА

Сёлета ў пасёлку Янова, што ў Сенненскім раёне, уступіла ў строй участковая бальніца на 25 ложкаў (на здымку). Для лячэн-

ня хворых у ёй абсталявана 10 палат, маюцца фізіякабінет, стаматалагічны, працэдурны і іншыя пакоі, стапоўка.

ПАЛЕСКАЯ «БЕРАГІНЯ»

Вядомая Рудабелка рыхтуе рэгіянальны фестываль палескага фальклору "Берагіня", у якім прымуць удзел дзіцячыя мастацкія калектывы з усіх раёнаў беларускага Палесся. Яны пакажуць, акрамя танцаў і песень, адноўленыя касцюмы мінулага стагоддзя, а таксама выставу паясоў, фартухоў і ручнікоў.

НА ЗДЫМКУ: дырэктар раённага Дома рамёстваў Таццяна ХАЛАДОК і загадчыца цэнтра Антаніна КРУГАЛЬ.

ПРЫТУЛАК

У Мінску адкрыта "начлежка" для асоб без пэўнага месца жыхарства. Новы прытулак для бяздомных створаны са-

цыяльнымі службамі горада.

НА ЗДЫМКУ: першы пас- таялец "начлежкі".

Фотахроніка БелТА.

НАШЧАДКІ

ПАСЛЯ ШКОЛЫ — У ДЭТЭКТЫВЫ

● Раман КАБЯК, БелТА.

Выпускніца адзінаццатай брэсцкай школы Анастасія СЯМЁНАВА (на здымку) ужо зараз дакладна ўяўляе свой далейшы жыццёвы шлях. Дзяўчына збіраецца паступіць на юрыдычны факультэт Брэсцкага педагогічнага ўніверсітэта, каб потым працаваць у крымінальным вышуку. Яна займаецца загартоўваннем і спасцігае асновы каратэ-до, а ў вольны час чытае дэтэктыўныя часопісы і іграе на піяніна.

ЖЫЦЦЁВЫЯ СЮЖЭТЫ

БЫЦЦАМ ВЯРНУЛІСЯ ДАДОМУ

У літоўскую сталіцу гадоў дзесяць назад мы, мінчане, ахвотна ездзілі на экскурсіі, каб наведаць музей, палюбавацца чыстым, зялёным горадам, велічнымі касцэламі, павандраваць па старых вузкіх вулачках. У Вільнюсе ўдала спалучаліся розныя культуры: літоўская, польская, беларуская, руская. Здавалася, жыць бы ды жыць у такім горадзе. Аднак жаданне пакінуць яго, як паведаміла мая субяседніца Таіса КРЫЛОВА, з'явілася гадоў дзесяць назад, калі ўсё часцей тут пачалі праяўляцца радыкальныя настроі. Яны мацнелі, становіліся відавочнымі...

— Пачынаючы з 1990 года мы сталі задумвацца, куды пераехаць, — расказвае Таіса Аляксандраўна. — Прыглядаліся. Беларусь нам здавалася найбольш спакойным месцам. Рашаючым фактарам было і тое, што мой муж па бацьку — беларус. Яго бацька заўсёды гаварыў: «Калі што-небудзь здарыцца — вяртайцеся на Беларусь, тут людзі добрыя».

— Пражыўшы столькі гадоў у Літве, вы не ведалі літоўскай мовы ці вам было цяжка адаптавацца ў новых умовах?

— Не, літоўскую мову цудоўна ведалі ўсе ў нашай сям'і. І я, і муж прыехалі ў Вільнюс разам са сваімі бацькамі, калі былі зусім яшчэ малымі. Іх накіравалі сюды працаваць адразу пасля вайны. Жаданне пакінуць Літву з'явілася, калі распаўся СССР. Я працавала бухгалтарам на вільнюскім заводзе электрарварачнага абсталявання, муж — на прыборабудаўнічым. Гэтыя прадпрыемствы спыніліся, і мы сталі беспрацоўнымі. Хутка аказалася выкінуты на вуліцу і старэйшая дачка — галоўны бухгалтар санаторыя-прафілакторыя. На працягу паўгода яна не магла ўладкавацца на працу, хаця ведала літоўскую мову і мела вышэйшую адукацыю — скончыла Вільнюскі ўніверсітэт. У першую чаргу працаўладкоў-

ЗДАРЭННІ

ВІНОЎНІЦА ЧП У МЕТРО — МАЛПАЧКА

У дзесяць гадзін раніцы на станцыі метро «Купалаўская» быў спынены рух паздоў. Гэта здарылася па віне мартышкі: яна выскачыла з пластмасавай клеткі, у якой яе везлі.

Парушальніцу спакою павілі цэлы дзень. Як паведамілі БелТА ў ГУУС Мінгарвыканкама, малпу злавілі каля пяці гадзін вечара ў тунелі паміж станцыямі «Купалаўская» і «Першамайская». Непаседлівая мартышка вернула ўладальніку, які вёз яе на выставу ў сталіцу з Кіраўскага раёна Магілёўскай вобласці.

Ігар ХАДАСЕВІЧ.

ВІЦЯБЛЯНІН ВYPACЦІЎ АНАНАС

Ананас вырасціў на сваім прысядзібным участку ў вёсцы Васькавічы пад Віцебскам Аляксандр Кісялёў.

Тры гады спатрэбілася дамаросламу сортавыпрабавальніку, каб са зрэзанай паронкі купленага на рынку плода вырас у яго зімовым садзе салодкі ананас.

Вольга СІДАРОВІЧ, БелТА.

У ГАРАЖЫ ХАБАРНІКА ВYЯЎЛЕНА 30 ТЫСЯЧ ЗГНІЛЫХ ДОЛАРАЎ

Абвінавачванне ў хабарніцтве ў асабліва буйных памерах прад'явіла Гомельская абласная пракуратура затрыманаму ў ноч з 17 на 18 снежня мінулага года Віктару Надзеждзіну — намесніку генеральнага дырэктара па камерцыйных пытаннях Светлагорскага аб'яднання «Хімвалакно».

Як стала вядома, пры вобыску на кватэры ў затрыманым канфіскавана 50 тысяч долараў ЗША і 70 тысяч нямецкіх марак. У некаторых упакоўках долары ідуць па парадку нумароў. Па сведчаннях праваахоўных органаў, у падазронага на рахунках у зарубежных банках знаходзіцца больш за адзін мільён долараў.

Ускосным пацвярджэннем можа быць і нядаўняя знаходка ў яго гаражы, дзе пры вобыску выяўлена яшчэ 50 тысяч долараў, якія добра захаваліся, і 30 тысяч долараў, што згнілі ад вільгаці.

Алена РУДЗЬ.

ДЫПКУР'ЕР

Міністэрства замежных спраў Рэспублікі Беларусь паведаміла, што, па інфармацыі Пасольства Рэспублікі Беларусь у Індыі, ніхто з грамадзян Беларусі, у тым ліку супрацоўнікі беларускага Пасольства і члены іх сем'яў, падчас землятруссу не пацярпелі.

26 студзеня адбылося адкрыццё тэхнічнага цэнтара мінскага аўтамабільнага завода ў Рызе. Рэалізаваўшы ў Латвіі за 2000 год 177 аўтамабіляў, МАЗ займае чацвёртае месца сярод 32-х фірмаў, якія пастаўляюць аўтамабільную тэхніку на латвійскі рынак, і першае — па продажы грузавікоў ад 10 тон і вышэй. На латвійскім рынку МАЗ — адзінае прадпрыемства СНД, якое сертыфікавала ў Латвіі сваю прадукцыю на адпаведнасць стандартам «Еўра-2».

С 29 января па 6 февраля в Нью-Йорке прайшла першая рэгулярная сесія Ісполнительнага Савета ПРООН/ЮНФПА. Рэспубліку Беларусь у якасці члена Ісполнительнага Савета прадставіла на сесіі дэлегацыя во главе с першым заместіцелем міністра эканомікі Николаем Зайченко.

Среди десяти вопросов, включённых в повестку дня, основное внимание Исполнительный совет сосредоточил на обсуждении страновых рамок сотрудничества. Для Беларуси заложены два взаимосвязанные приоритетные направления, согласованные с Программой развития ООН и отвечающие национальным интересам республики: содействие экономическому развитию путем укрепления демократического управления; защита и эффективное использование окружающей среды.

Государства-члены обсудили вопрос, касающийся роли ПРООН в кризисных и постконфликтных ситуациях и ход реализации бизнес-плана Администратора ПРООН.

В МОСКВЕ СОСТОЯЛОСЬ ПОДПИСАНИЕ СОГЛАШЕНИЯ О ПОРЯДКЕ ВЗАИМНОГО ИСПОЛНЕНИЯ СУДЕБНЫХ АКТОВ ХОЗЯЙСТВЕННЫХ СУДОВ РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ И АРБИТРАЖНЫХ СУДОВ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ.

Пресс-служба МЗС.

ПАСЛЯСЛОУЕ

ТЭМА З ПРАЦЯГАМ

Дзейнасць Прадстаўніцтва УВКБ ДААН на Беларусі, накіраваная на супрацоўніцтва з дзяржаўнымі структурамі і грамадскасцю, садзейнічае асэнсаванню ў краіне шматлікіх праблем бежанцаў. Тое, што ў гэтым працэсе не апошняю ролю адыгрываюць сродкі масавай інфармацыі, пацвердзіла і Карэн Брок, намеснік дырэктара Еўрапейскага рэгіянальнага бюро УВКБ (Жэнева), у час сустрэчы з журналістамі. У рамках сваёй аднадзённай работы паездкі Карэн БРОК знайшла магчымасць уручыць узнагароды пераможцам конкурсу, праведзенага ў гонар 50-годдзя Утварэння Вярхоўнага Камісара ААН па справах бежанцаў, сярод якіх, акрамя «Голасу Радзімы», аказаліся прадстаўнікі «Белорусской деловой газеты», штотыднёвікаў «Аргументы и факты» в Белоруссии», «Феміда-нова», «Семья», газет «Знамя юности», «Известия», «Магілёўская праўда»...

«Нас асабліва ўразаіла, наколькі прадумана падышла да асвятлення тэмы бежанцаў газета «Голас Радзімы». — адзначыў прадстаўнік УВКБ на Беларусі Богдан НАГАЙЛА. «Спадзяемся, што ўзнятая тэма знойдзе працяг, і мы яшчэ неаднойчы сустрэнемся», — выказала пажаданне Карэн Брок.

Са свайго боку, журналісты былі ўдзячныя УВКБ за

ПОЛНЕНИЯ СУДЕБНЫХ АКТОВ ХОЗЯЙСТВЕННЫХ СУДОВ РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ И АРБИТРАЖНЫХ СУДОВ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ.

От имени Республики Беларусь Соглашение подписал председатель Высшего Хозяйственного Суда Республики Беларусь Владимир Бойко, от имени Российской Федерации — заместитель министра иностранных дел Российской Федерации Григорий Берденников.

Соглашение закрепляет порядок взаимного исполнения судебных актов и содержит положения о том, что судебные акты хозяйственных судов Республики Беларусь и арбитражных судов Российской Федерации не нуждаются в специальной процедуре признания и исполняются в таком же порядке, что и судебные акты судов своего государства на основании исполнительных документов судов, принявших решения.

Исполнительные документы, подписанные судьей и скрепленные гербовой печатью суда, не требуют легализации.

Указанное Соглашение подлежит ратификации.

АБ ПАПІСАНЫ КАНВЕНЦЫІ САВЕТА ЕЎРОПЫ АБ КРЫМІНАЛЬНАЙ АДКАЗНАСЦІ ЗА КАРУПЦЫЮ. 23 студзеня ў Страсбургу (Францыя) адбылося падпісанне Рэспублікай Беларусь Канвенцыі Савета Еўропы аб крымінальнай адказнасці за карупцыю. З беларускага боку Канвенцыю падпісаў Надзвычайны і Паўнамоцны Пасол Рэспублікі Беларусь у Французскай Рэспубліцы Уладзімір Сянько. Ад імя Савета Еўропы ў працэдуры падпісання Канвенцыі прымаў удзел Генеральны сакратар Савета Еўропы Вальтар Швімер.

Рэспубліка Беларусь мае магчымасць аформіць удзел у Канвенцыі Савета Еўропы аб крымінальнай адказнасці за карупцыю, паколькі даная канвенцыя адкрыта для краін, якія не з'яўляюцца членамі арганізацыі.

прыцягненне ўвагі да асвятлення новай для беларускіх СМІ тэмы.

Віктар МАЦЮШЭНКА.

НА ЗДЫМКУ: прадстаўнік УВКБ на Беларусі Богдан НАГАЙЛА знаёміць намесніка дырэктара Еўрапейскага рэгіянальнага бюро УВКБ Карэн БРОК з публікацыямі па праблемах бежанцаў; першым вішаванні прымаў «Голас Радзімы».

Фота Яўгена КАЗЮЛІ.

Гутарыла Таццяна КУВАРЫНА.

АНШЛАГ

І ЗНОЎ – ГЕРОІ ІВАНА МЕЛЕЖА

Адрадзіць на сцэне герояў вядомага рамана Івана Мележа "Людзі на балоце" напярэдадні 80-годдзя пісьменніка вырашылі акцэры Мазырскага драматычнага тэатра, які носіць яго імя. Тут адбылася прэм'ера спектакля па п'есе Алеся Петрашкевіча, у якім узноўлена любоўная лінія Ганны і Яўхіма, Васіля і Хадоські. Паставіў яго на сцэне палескага тэатра загадчык кафедры рэжысуры Акадэміі мастацтваў прафесар Рыгор Баравік, а ролі сыгралі яго студэнты з завочнага курса акцёрскага майстарства.

НА ЗДЫМКАХ: Вольга КАШЫНСКАЯ ў ролі сельскай настаўніцы; акцэры, занятыя ў спектаклі.

ПРЭМ'ЕРА

Прэм'ера "Барыса Гадунова" М. Мусаргскага ў Нацыянальным акадэмічным вялікім тэатры оперы стала падзеяй у культурным жыцці сталіцы.

Увага да оперы зусім не выпадавала. "Барыс Гадунов" — рэфарматарскі твор. Усё новае, што ўнёс кампазітар, стала ў значнай ступені вызначальным для далейшага развіцця музычнага мастацтва. Актуальнасць жанру народнай драмы ў оперы ўскалыхнула многія розумы таго часу, не знікла яна і зараз. Магчыма, у канцы ХХ стагоддзя падобныя довады і з'явіліся зыходным пунктам у рашэнні мастацкага савета тэатра на карысць пастаноўкі гэтага твора.

Яшчэ ў 1998 годзе адбылося канцэртнае выкананне "Барыса Гадунова", і, нарэшце, тэатр падрыхтаваў сцэнічнае ўвасабленне спектакля. Для пастаноўкі оперы запрасілі Мікалая Пінігіна, вядомага беларускага рэжысёра, які ўжо зарэкамендаваў сябе як мастак з нестандартным тыпам мыслення і нетрадыцыйным падыходам да сталых норм. Гэта яго

танны, з'яўляліся новыя ідэі. А ўсё гэта павінна злучыцца ў адно непарыўнае цэлае — паўнацэнны оперны спектакль.

Падрыхтоўчы перыяд пастаноўкі "Барыса" быў складаным і напружаным.

І вось наступіў дзень прэм'еры. Усё ўбачанае і пачутае ў гэты ве-

знаку таго, што адбывалася на сцэне.

Многае ў спектаклі залежала ад трактоўкі галоўнага вобраза. Без сумнення, Алег Мельнікаў цара сыграў проста чудаўна. Ён паўставаў то магчымым уладаром, то любячым бацькам, то грэшнікам, якога мучыць чаканне Страшнага суда. Вы-

НОВЫ «БАРЫС ГАДУНОВ»

другі вопыт супрацоўніцтва з оперным тэатрам, першым была работа над "Візітам дамы" С. Картэса. За дэкарацыі гэтага спектакля адказвае мастак-пастаноўшчык Зіновій Марголін, запрасаны разам з М. Пінігіным. Безумоўна, падобны тандэм тэатральных дзеячаў і музычнага калектыву даволі незвычайны і, вядома, унёс свежыя думкі ў афармленне пастаноўкі і выбар канкрэтных сродкаў яго ўвасаблення.

Праца Сяргея Картэса, мастацкага кіраўніка тэатра оперы, Аляксандра Ансімава, музычнага кіраўніка, Вячаслава Чарнухі, дырыжора "Барыса Гадунова", і Мікалая Пінігіна была вельмі няпростай. Як і ў любым творчым калектыве, часам узніклі рознагалоссі па тым або іншым пы-

чар не было прынята публікаю адзначана. Першае, што ўразіла глядацкую аўдыторыю, — дэкарацыі. Заслугоўвае асобай увагі і светлае афармленне спектакля. Лазерныя промні, нязвычайныя для оперы, з'яўляліся ў ключавыя моманты сцэнічнага дзеяння, відаць, падкрэсліваючы іх значнасць. Аднак не візуальныя эфекты вызначальныя ў ацэнцы пастаноўкі оперы. Пераплачэнне і суінананне псіхалагізму, містыкі, рэлігіі — вось на што трэба звяртаць увагу ў "Барысе". Як гэта ўвасаблена салістамі, спевакамі хору, музыкантамі аркестра? Што зрабіў для гэтага рэжысёр? Пакуль цяжка даць вычарпальныя адказы. Пройдзе час, улягуча эмоцыі, вось тады можна будзе атрымаць аб'ектыўную ад-

датны акцёрскі дар спевака дазволіў яму дасканала перадаць усе адценні настрою і лінію развіцця вобраза ад душэўнага неспакою праз вар'яцтва да смерці.

Дзякуючы яркаму выкананню, запамніліся ролі Ксеніі (Е. Раеўская) і Фёдара (Г. Ляшук), дзецей Барыса Каларытнікі атрымаліся манах Варлаам (В. Кавальчук) і Міцхоха, чалавек з народа (М. Качаноўскі). Многія харавыя сцэны ўражвалі рэалістычнасцю, а хор сяня і жабракоў "Хлеба, хлеба!" проста ўзрушыў слухачоў.

Канешне, кожны, хто прыйшоў у оперны тэатр, успрыняў "Барыса Гадунова" па-свойму. Што ж, інакш і быць не магло.

Наталля КАРДАШ.
Фота БелТА.

ВЫСТАВЫ

КНІЖНЫЯ СКАРБЫ

У цэнтральнай навуковай бібліятэцы імя Якуба Коласа Акадэміі навук Беларусі, якой споўнілася 75 гадоў, адбылася выстава рэдкіх кніг, што беражліва захоўваюцца ў яе фондах. Сама назва экспазіцыі "Кніжныя скарбы бібліятэкі" гаворыць пра тое, што гэтым выданням, адно з якіх датуецца 1493 годам, няма цаны. Прыцягнулі ўвагу рукапісныя кнігі "Пяцікніжка, або Тора" на пергаменце, "Кітабы" — кнігі, напісаныя на беларускай мове арабскім пісьмом татарамі, якія жылі на Беларусі. Есць тут рэдкія экзэмпляры "Евангелля навучальнага" з гравюрамі Пятра Мсціслаўца, надрукаванага ў Заблудаве ў 1569 годзе Іванам Фёдаравым і Пятром Мсціслаўцам.

НА ЗДЫМКУ: стэнды экспазіцыі "Кніжныя скарбы бібліятэкі".

Генадзь СЯМЁНАЎ,
БелТА.

СЦЕЖКАМІ ПЕСНЯРА

На сталае жыхарства ў Мінск Янка Купала прыехаў на пачатку 1921 года са Смаленска, хоць і раней неаднойчы наведваў горад, а ў 1890 годзе амаль штогод жыў тут (у той час бацька рабіў у Мінску рамнікі).

Адным з найбольш вядомых

школай літаратурных ведаў і жыццёвага вопыту. Паводле ўспамінаў Зінаіды Бандарынай, гасцеўня змяшчалася ў прырэдкай частцы дома, з вокнамі, што выходзілі ў папісаднік, "праз яе, або з веранды ўваход у сталовую, з сталовай праз калідор — другая жылая палова дома, пакой маці,

№ (нумар не ўказаны. — Э. К.) у складзе трох драўляных дамоў, адзін драўляны дом, з драўлянай будкай і альтанкай у садзе пад літ. С я хачу прадаць гр. Луцэвічу і Раманоўскай. Прашу выдаць мне дазвол на права продажу ўказанага дома з будкай паводле

карыстання на ўчастак зямлі пад плодowymi насаджэннямі домаўладання № 36 па Кастрычніцкай вул. належны гр. Лейбу Меераву Ізыгзону".

Удому на Кастрычніцкай, 36-а (40), Янка Купала жыў з сям'ёй. Гэта быў апошні мінскі адрас Янкі Купалы. Адну папаву дома займалі паэт з жонкай, другую — маці, сёстры са сваімі сем'ямі. Паэт захаваў сад, нават узбуйніў яго: пасадзіў таполі, кветкі, якія вельмі любіў і сам даглядаў. Сад быў надзвычай квяцісты: бэз, чаромха, некалькі піхтаў і туй, ружы — Купала вельмі ім ганарыўся. Ён заўсёды з заміпаннем глядзеў на кветкі, ніколі іх не рваў. "Навошта іх знішчаць, кветкі як нішто ўпрыгожваюць нашу зямлю, жыццё, яны растуць толькі для людзей", — гадвала паэтава жонка Уладзіслава Францаўна словы Янкі Купалы. А вось успаміны Андрэя Александровіча: "Дзе б ён ні жыў, заўсёды перад вокнамі яго кватэры быў агародчык... Так было на Правіянцкай вуліцы, так было і каля яго дома на вуліцы Крашчэнскай. Тут, на невялікай пляцоўцы, Іван Далінікавіч развёў сваёсаблівы батанічны сад. Вяной расцвіталі кусты буйналістага бэзу. На любоўна дагледжаных клумбах красаваліся разнастайныя кветкі, і сярод іх узвышалася густая серабрыстая яліна. Купала выводзіў і новыя гатункі кветак. З любоўю сабуйніка ён паказваў гасцям кусты чудаўных руж... Каля брамы, як высокая залёная вежа, горда стаяла старажытная таполя, шырока распасціраўшы свае пышныя галіны". Таполю Янка Купала называў сваім вартавым.

У гэтым доме паэтам былі напісаны пазмы "З угодкавых настрою", "Тарасова доля", вершы "Маладым паэтам", "Дзе крыўда адвечная спела", "Сыходзіш, вёска, з яснай явы...", "Украіна", "Якубу Коласу" ("Як капіс спявалі і "Жыві ў радасці і шчасці"), "Наша моладзь" і шэраг іншых.

Падчас вайны дом быў ці не цалкам разбураны. З 1960 года амаль на гэтым месцы (цяпер вуліца Янкі Купалы, 4) гасцінна адчыніў свае дзверы музей слаўтага песняра.

Эдвард КАРБАНОВІЧ,
супрацоўнік музея Янкі Купалы.

АПОШНІ МІНСКІ АДРАС ЯНКІ КУПАЛЫ

адрасоў Янкі Купалы быў дом № 36, паводле архіўных дакументаў, а паводле сведчанняў паэтавай пляменніцы Ядвігі Раманоўскай, якая гадавалася ў гэтым доме, № 36-а, потым № 40 (адбылася перанумарацыя) па вуліцы Кастрычніцкай. Калі больш дакладна, дык хата стаяла на рагу Кастрычніцкай (былой Хрышчэнскай) і Садова-Набярэжнай вуліц ля Свіслачы. Менавіта тут паэт з сям'ёй жыў з 1927 па 1941 год. Мікола Хведаровіч згадаў, што "гэта быў невялікі чатырохпакатковы дамок з чырвоным бляшаным дахам. З вуліцы да невысокага ганка вялі вузкія, высыпаныя жоўтым пяскокам дарожкі, абсаджаныя з двух бакоў кустамі бэзу і язіну. Далей, з правага боку доміка, на шырокай клумбе, было мора кветак... Увесь дворык патанаў у кветніку півоній і руж. З вясны і да самай восні яны раслі і квітнелі".

У розныя часы ў доме бывалі многія пісьменнікі, у тым ліку з-за мяжы, журналісты, кампазітары, грамадскія дзеячы. Усе, хто тут быў, знаходзілі ўвагу, цёплую, усіх яднаў шчыры, зычлівы дух гэтага дома, яго гасціннае гаспадары і асабліва гаспадыня — цеця Уладзіслава Купалы, як яе сталі называць пазней. У гасцеўні дома чыталі вершы, спявалі песні, абмяркоўвалі надзённыя пытанні.

Гасцеўню паэта называлі "Салон Купалы", дом пад таполяй. На думку некаторых даследчыкаў, Купала хацеў, каб ягоны дом стаў сялайбай мецэната, накітаў пецяцбургскай кватэры Браніслава Эпімаха-Шыпілы, дзе ён пражыў маладыя гады. А для літаратурнай моладзі дом пад таполяй, гасцеўня паэта была і бацькоўскім домам, і сапраўдным пазычным салонам,

яшчэ і пляменніц і проста па калідоры ў сярэдзіне, быццам у бухце, у пэўным паглыбленні знаходзіўся кабінет, ён жа спальня Купалаў... Чорны пісьмовы стол справа ад дзвярэй, два тры красы каля яго, шафы з кнігамі ўздоўж сцен, над сталом — традыцыйны на Беларусі сноп каласоў.

Злева ад дзвярэй два масійныя ложка з цёмнага дрэва, у прамяжыку паміж імі бюро з радыёпрыёмнікам, настольнай лямпаю, калі яе звычайна кніжныя навінкі, часопісы. Каля сцен некалькі старасвецкіх гардэробаў".

Супрацоўнікаў Купалаўскага музея ўжо даўно цікавіла гісторыя гэтага дома: каму ён належаў да таго, як яго набыў Янка Купала, звесці пра куплю-продаж і г. д.

У Дзяржаўным архіве Мінскай вобласці нам пашчасціла тое-сёе знайсці. У дакументах архіўнага фонду "Адзел камунальнай гаспадаркі выканаўчага камітэта Мінскага гарадскога Савета рабочых, сялянскіх і чырвонаармейскіх дэпутатаў" (ф. 354, воп. 2, спр. 41, арк. 2-4, 6-25) намі выяўлена заява пакупніка, даведкі аддзела камунальнай гаспадаркі, падліска пакупніка і іншае.

Стала вядома, што дом на вуліцы Кастрычніцкай, 36, Янка Купала з сястрой Леакадзіяй Раманоўскай набыў у Ізыгзона Лейбу Меерава. У заяве Ізыгзона, Луцэвіча, Раманоўскай у Мінскі Камунальны Адзел ад 11.08.1926 гаворыцца (тут і ў некаторых іншых выпадках пераклад з рускай з захаваннем стылю наш. — Э. К.): "З нас я Ізыгзон з належнай мне нерухамай маёмасці па Кастрычніцкай вуліцы

плана А. і В...". Далей ідзе просьба выдаць неабходныя даведкі ў Натарыяльны адзел наконт куплі-продажу.

11 жніўня 1926 года датуецца і даведка, "дадзена... гр. Ізыгзону Лейбу Меераву, у тым, што з боку Камунальнага Аддзела Менакрывіканкаму не сустракаецца перашкодаў да продажы гр. гр. Луцэвічу Івану Дамінікавічу і Раманоўскай Леакадзія Дамінікаўна аднаго дому з будкай з уладання на Акцябрскай вул. № 36 і абзначанага на пляне (план дома не захаваны. — Э. К.) пад літарай "а" і "в" з участкам зямлі мераю 1409,50 кв. метр."

У яшчэ адной заяве ў Менскі Камунальны Адзел ад 11.08.1926 пад подпісам І. Луцэвіча і Л. Ізыгзона паведамляецца, што "пры купляннай намі (Луцэвічам і Раманоўскай. — Э. К.) ад Ізыгзона часткі ўладання па Кастрычніцкай вул. маецца фруктовы сад з 29 дрэваў. Жадаючы, каб гэты сад таксама быў уключаны ў куплю, прашу выдаць нам на гэта адпаведны дазвол".

Пасля дачы Луцэвічам і Раманоўскай падпіска пакупнікоў, што яны і іхняя жонка/муж, а таксама дзеці не валодаюць у г. Менску ніякай будоўляй, і атрымання 11 жніўня 1926 года адпаведных даведкаў "дзеля прадстаўлення ў Менскую Натарыяльную Кантору", Адзел Камунальнай Гаспадаркі Менскага Акруговага Спаўняючага камітэта Саветаў Рабочых, Сялянскіх і Чырвонаармейскіх Дэпутатаў выдае ім даведку ад 13.08.1926 аб тым, што "не сустракаецца перашкодаў да пераходу да іх праваў

ХРЫСЦІЯНСКАЯ СТАРОНКА «ЖЫЦЦЁ І ВЕРА»

АРЦЫБІСКУП Дамінік ГРУШОЎСКІ

Споўнілася 50 год, як арцыбіскуп Дамінік Грушоўскі, нунцый Апостальскай Сталіцы ў Беларусі прыняў важнае рашэнне ў жыцці — выбраў для сябе шлях душпастырскай дзейнасці.

Тэалагічную адукацыю Дамінік Грушоўскі атрымаў у Рыме. Быў прафесарам філасофіі і тэалогіі ў духоўнай семінарыі ў Вітэрба, пастырам славацкіх эмігрантаў у Парыжы, удзельнічаў у святарскай і выдавецкай дзейнасці славацкага інстытута Святых Кірылы і Мяфодзія. А з 1977 года прызначаны Апостальскай Сталіцай упаўнаважаным па духоўнай апецы веруючых славакаў на эміграцыі.

У 80-я гады ён быў кансэкраваны ў сан біскупа ліквідаванай пазней дыяцэзіі Тубіі. З 1996 года арцыбіскуп Дамінік Грушоўскі з'яўляецца нунціем Апостальскай Сталіцы ў Беларусі.

На ўрачыстай Святой Імшы, што адбылася ў мінскім Архікатэдральным касцёле імя Найсвяцейшай Марыі Панны, прысутнічалі як святары, так і свецкія вернікі, было выказана шмат

слоў шчырай удзячнасці за тое, што дабро і радасць, якую Дамінік Грушоўскі прыносіць усім вернікам за духоўную падтрымку і пастырскую любоў.

Як падкрэсліў кардынал Казімір Свэтак, арцыбіскуп, Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі, Апостальскі Адміністратар Пінскай

дыяцэзіі, шлях, які за апошнія пяць год прайшоў касцёл на Беларусі, вельмі шмат у чым быў вызначаны святой дзейнасцю Дамініка Грушоўскага і тымі намаганнямі, што ён прыкладвае для пашырэння і распаўсюджвання веры Хрыстовай.

«Тады Езус падышоў да вучняў і сказаў гэтыя словы: «Дадзе на Мне ўся ўлада на небе і на зямлі. Дык ідзіце і навучайце ўсе народы, хрысціце іх у Імя Айца, і Сына, і Духа Святога. Вучыце іх зберагаць усё, што я вам паказаў. І вось Я з вамі ва ўсе дні аж да канчэння свету».

Падрыхтавала
Юлія ВАНІНА.

У ГОНАР КАНАНІЗАЦЫІ.

«Белорусы, народ издревле нам родной...» Гэтыя радкі належаць вялікаму Аляксандру Пушкіну. Напісаў ён іх у рэцэнзіі да выдання збораў сачыненняў вядомага ў тую гаду нашага земляка, дзеяча культуры, асветніка, пісьменніка, архіепіскапа Георгія Каніскага.

З 1775 па 1785 год асветнік жыў у Магілёве,

працаваў у Богаўленскім манастыры і семінарыі пры ім. Працы Георгія Каніскага былі выдадзены толькі ў 1833 годзе. А зусім нядаўна адбылася кананізацыя Свяціцеля Георгія Каніскага. На месцы яго пражывання ў Магілёве на будынку, дзе была духоўная семінарыя, устаноўлена мемарыяльная дошка і памятны знак.

БелТА.

АДЛЮСТРАВАННЕ

— Як — за чым стаім?! — са здзіўленнем агледзеў мяне мінчук — апошні ў спіралепадобнай чарзе, якая пачыналася ля Дома мадэлей, ад самага скрыжавання праспекта Машэрава і вуліцы Максіма Багдановіча, і рухалася да царквы. — За кроплямі надзеі, — усміхнуўся ён.

Побач цяжка дыхала вуліца, было вільготна і таму больш холадна... А на душы — прасветлена: Вадохрышча, Хрышчэнне Гасподне! Вялікае Свята Богаўлення!

Мушу прызнацца, я вельмі хвалявалася, як далікатней распытаць людзей. Але такі адказ майго першага суразмоўцы і яго імя Георгій, які ў настаяцелі гэтай царквы, падаліся мне добрым знакам і натхнілі на далейшыя распыты.

— Са святам! Калі паска, скажыце, што вы адчуваеце ў такі дзень? — стараючыся не бянэжыцца, звярнулася да людзей.

Валянціна — кабета, якая стала адразу за мною:

— Душа сапраўды патрабуе апоры. Раней не ведалі, баляліся... А так хочацца духоўнага! Такі радасны дзень!

Ірына — бібліятэкар, але пайшла працаваць дворнікам, каб для сына атрымаць кватэру:

— Я тут з малітваю за сваіх блізкіх, з пачуццём удзячнасці за магчымасць ачысціць душу.

Валерыя Іванавіч, які

зайздросціць таму, хто «граматна» размаўляе:

— Каб у кожнага ў душы быў Бог, так бы не мучыліся людзі. У кожнага было б сумленне.

Душа... Духоўнае... З радасцю адзначаю, як часта тут у чарзе па вадохрышчанскую ваду людзі прамаўляюць гэтыя словы. І быццам пачуўшы мае думкі, уступае ў размову Валянцін — малады чалавек, які

Аляксандр — малыды чалавек, нядаўні «дзембель», які па-беларуску ўсё разумее, а сказаць не можа:

— У мяне не ладзяцца справы ў апошні час: і ў бізнесе, і ў каханні. Спадзяюся? На Бога. Вось і стаю. Была б чарга хоць ад мікраарэна Малінаўка — адстаяў бы ўсё роўна: веру, што дапаможа.

«Як трывога — дык да Бо-

ПРА СВЯТУЮ ВАДУ І НЕ ТОЛЬКІ...

пакуль не ўладкаваўся на працу:

— Ведаю, што ўсе, хто тут стаіць, — вераць. Хто як, проста вераць — і ўсё. Сюды ж людзі пад прымусам не ідуць. Ні па ваду, ні наогул. А па закліку душы. Я прыгожа сказаў?

У знак згоды і я ўсміхнулася.

— А мяне адправіла жонка. Я сам у царкву не хаджу. Але ў душы веру: нешта ёсць, — прызнаўся Віктар Пятровіч — пенсіянер.

Дарэчы, неаднойчы я сутыкалася з падобнымі меркаваннямі. Што ж, і так бывае... але паслухаем далей:

Тамара — кабета сярэдняга веку, якая любіць размаўляць па-беларуску:

— Шчыра скажу, для сябе то і не пайшла б: з мінулага года яшчэ ёсць трошкі вадзіцы. Аля сястра з вёскі напросіла, бо царква далёка. А паехаць у райцэнтр няма як. Ведаеце, калі пры гаспадарцы: і карова, і свінні, і мужык-п'яніца... Гэта вада сілу мае, у доме трэба. Не дай Божа што...

Георгій (той самы, з якога і пачалася гаворка) назваўся паправаспаўнаму, а так — Юрый:

— Стаю за вадою дзеля дачкі. Маленькая, дзесяць месяцаў. Першае дзіця. Бог даў мне (усміхаецца) у 33 гады. Але перад тым жыццё ставіла шмат пытанняў. Я меў розныя пакуты.

га», — згадалася мне народная прымаўка. Найчасцей так і бывае.

А Уладзімір Пятровіч, які і зараз у душы камуніст, выказаўся «гэбальна»:

— Гэта не проста вада. Яна ўвабрала «Дзесяць заповедзяў». У іх партыя і запазычыла свой статут, вы ж ведаеце. Але, як я зразу меў, яны сугучныя толькі з царквою. Наконт вадохрышчанскай вады — яна канцэнтруе ў чалавеку энергію і накіроўвае ў рэчышча царквы. Вы зразумелі?

Як шчыра, натуральна людзі «раскрываюць душу» тут, каля храма, у такі дзень! Пэўна, у гэтым ёсць нейкая патрэба.

Вось што людзі гаварылі: Тацяна — дзяўчына ў белым берэце:

— Усе ідуць — і я іду. Традыцыя такая. Прыгожа ж!

Галіна — надзіва маладая бабуля, якая ўцяпляе сваім шалікам унука:

— Спадзяемся, канешне, спадзяемся! На лепшае. Больш няма каму верыць. Што, не так? Ды і кватэру хачу папярскаць. Ад злодзеяў, ад зайздроснікаў... Мала ці ад чаго!

Яе ўнук Паўлік, які ўжо ў першым класе:

— Гэта вада, каб кватэру асвяціць, каб не хварэць. Каб мама адна не баялася дадому ісці.

Сталая сямейная пара з Расіі, якая ў Мінску праездом:

— Ваду бяром для здароўя. Будзе здароўе — будзе ўсё. Што яшчэ сказаць?!

Лідзія Пятроўна — інтэлігентная, немаладога веку кабета, дадае:

— Я наспрабавала шмат сродкаў (у мяне ногі баляць). Ездзіла, калі яшчэ магчыма было на пенсію білет купіць, па ўсіх санаторыях. Але не заўсёды лекі дапамагалі. Я, дарэчы, усё жыццё фармацэўтам адпрацавала. Нават кандыдат навук.

Сапраўды, здароўе цялеснае вельмі заклапочвае. Але па паратунак людзі свядома ці падсвядома звяртаюцца і ў нябесную «аптэку».

Даўно стаіць побач мілавідная кабета Галіна, якая зусім блізка жыве і «цэлы дзень на рабоце» (адчувалася, яна вельмі хоча выказацца):

— Мне было дрэнна. Увогуле дрэнна... Памёр муж раптоўна, нават не хварэў. І жыццё павярнулася да мяне адмоўным бокам... Я ішла з працы, як заўсёды, міма «Пятра і Паўла». І не ведаю сама, чамусьці стала ў чаргу, нават не маючы посуду. Нехта дай мне бутэлекку для вады. Гэта яшчэ ў 92 годзе адбывалася. Зіма была не тое, што цяпер. Стаю... Замерзла: ні рук, ні ног не адчуваю. Пабегла грэцца ў магазін «Алеся» — і згубіла чаргу. Вакол міліцыя, але я не магла напросіцца. Слёзы — градам: адстаяла ж тры гадзіны амаль. Але людзі заўважылі і прапусцілі. Я ледзьве дацягнулася да мой. Мяне ўсю трэсла (пэўна, тэмпература). Выпіла сваёй вадзіцы... (уявіце, я тады, даруй Божа, нават малітву не прачытала, не ведала). Але працнула зусім «іншай»: такая палёгка на душы! Можце ўявіць маю радасць? Я кожны год прыходжу на Хрышчэнне і менавіта ў «Пятра і Паўла». Бо тут пачаўся мой Шлях.

Вось такая споведзь атрымалася. У мяне, як і ў гэтай незнаёмай жанчыны, былі блізка слёзы...

Так, аднойчы атрымаўшы Божы дар, чалавек становіцца веруючым на ўсё жыццё. Але «Бог дзейнічае праз чалавека», калісьці вычытала я мудрыя словы вялікага святара-багаслова Антонія Суражскага. З таго часу я стала інакш успрымаць сустрэчу з тымі ці іншымі людзьмі.

Мае думкі пацвердзіла Ала — дзяўчына, якая, да ўсяго, піша вершы:

— Нядаўна я была ўзрушана сустрэчай з адной жанчынай, веруючай. Я ж сірата з чатырох гадоў. Таму для мяне яна аказалася як маці. Ад яе і пайшло...

Я азірнулася. Чарга, якая было значна паменшала, зноў павярнула за рог Дома мадэлей — і «хваста» не бачна. (Гэта сталі падыходзіць гараджане пасля працы).

Насоўвалася вячэрняя цемра... Я злавіла сябе на думцы: дзе яшчэ ў свеце бываюць такія дзіўныя чэргі, у якіх людзі такія спакойныя і добразычлівыя.

Уздоўж агароджы — панцужком жабракі, хто голасна просіць, а хто, апусціўшы вочы... Сярод іх і (мая знаёмая) сястра Валянціна — адна з паслушніц Св.-Епізавецкага манастыра ў пасёлку Навінкі. (Вы іх маглі бачыць у шматлюдных месцах горада са скрыначкамі на грудзях «На будаўніцтва Храма»).

— Са святам! Пішаце што або малюеце?

— Інтэр'ю! — падказваў жабрак, дарэчы, зусім малады хлопца.

— А, прызнанні значыць, — сказала Валянціна. — Беражы вас Гасподзь.

Некалькі рухавых, але ціхіх кабет (добраахвотніц-прыхаджанак) напайнялі бутэлеккі вадохрышчанскай вадой. І я падала сваю.

— А як яе правільна выкарыстоўваць, — пытаў нехта за варотамі храма, — нашча?

— І з Верай, Надзеяй, Любоўю.

Ядвіся КВЯТКОЎСКАЯ, мастачка, выкладчыца нядзельнай школы пры саборы Св. Пятра і Паўла. г. Мінск.

Фота Сяргея ДЗЕНІСЕНКІ.

ВЕРНІСАЖ

ПРА
БЕЛАРУСКІЯ
КРАЯВІДЫ
РАСКАЗВАЕ
СВЕТУ
МАСТАК
Давід
ДУКОРСКІ

Адліга.

Давід Дукорскі амаль дзесяць гадоў жыве ў Іерусаліме. Новыя ўражання, новыя пачуцці, але асноўнай тэмай для мастака засталіся беларускія краявіды.

У час апошняга прыезду ў Мінск, паміж шматлікімі справамі, Давід Дукорскі "на хвілінку" завітаў у рэдакцыю, але парушыў свае планы, затрымаўся. Потым прызнаўся, што пакутуе без магчымасці няспешна вясці размову пра тое, што цікавіць.

Разглядала дзесяткі рэпрадукцый карцін мастака і здзіўлялася яго засяроджанасці на нюансах някідкай беларускай прыроды. "Зіма, восень, лета на Беларусі", — такія назвы маюць выставы Дукорскага,

што адбыліся апошнім часам у ЗША, Ізраілі, Галандыі. Наведвальнікі выстаў, спецыялісты прыхільнасць Д. Дукорскага да пейзажаў атаясамліваюць з І. Левітанам, І. Шышкіным. Але на самай справе ён лічыць сваімі настаўнікамі беларускіх мастакоў Віталія Цвірку і Сяргея Каткова.

Хаця справы Дукорскага ў Ізраілі ідуць паспяхова — выкладае ў Акадэміі мастацтваў, мае досыць заказаў — Беларусь прыцягвае. З ёю ён вітаецца, на доўга прытуліўшыся да якога-небудзь дрэва. І, каб нішто не перашкаджала, заплушчыўшы вочы, услухоўваецца праз ствол у пульсаванне роднай зямлі.

Наталля ЦІМАШОК.

Мінулагодня лісце.

Заход сонца на возеры Нарач.

Дарога на Вілейку.

Лясная дарога.

Майскі дзень.

Хатка на беразе Мінскага мора.

Веснавы разліў.

Мядзельскія азёры.

НАСТРОЙ

Сяргей ПАТАРАНСКІ нарадзіўся 6 студзеня 1976 года ў Мінску. Вучыўся ў мастацкай школе № 26 і ў гуманітарнай ліцэі сталіцы. Скончыў акцёрскае аддзяленне Беларускай акадэміі мастацтваў. Працаваў у ТЮГу і ў Беларускай нацыянальным акадэмічным тэатры імя Янкі Купалы. Марыць займець яшчэ адну спецыяльнасць — рэжысёра. У бібліятэцы часопіса "Маладосць" выдаў кнігу вершаў "Залаты вецер" (1998).

Сяргей ПАТАРАНСКІ

САНЕТ I

К.

Усё яшчэ магчыма... Не знікай,
як птах асенні ў неба

калатнечы.
Твой край — яшчэ нязнаны рай
табе самой і сэрцу недарэчны.

Сама не ведаеш — куды нясе
крыло.

Адно палёт вядзе тваё
памкненне.

Але магчыма ўсё, што не было,
і нават лёс майго стэрна

не зменіць.

Табе мой край адкрыты,
бо пакуль

і восень, як запалкі бляск,
не знікла.

Прашу, спыніся і наведай кут
душы майёй, што без цябе

панікла,
бы квет у садзе восенёўскай

пары,
і прагне сонца, як агмень

стары.

САНЕТ II

К.

Ты чалавек — і ўсё ж такі Багіня.
Святло ў табе ніколі не загіне
— пакуль гарыць панады

хараства,
пакуль твой дух для шчырасці

адкрыты,
бо ты даеш не роздумаў

жарства,
а пал любові з прагаю савіты.

Табе адной мой храм
душы зямной.

Табе малітвы, спевы ў ім
паднебным,

які напоўніў існасцю спакой
тваёй прысутнасці і сутнасці

хвалебнай.

І шчасце мне маліцца на цябе,
якую Космас сатварыў Святою,
бо нават слоў не хопіць,

каб апець
узнёслаць твайго духа

нада мною.

...

Ноч поўная любові і святла
лагоды, што адданасцю

натхнёна.
З табой я адлятаю з цемры тла

да сонца ласкі і пяшчоты поўні.

Ляці, мой вольны дух,
на крылах сноў

да радасці нявыказанай песняй.
О сонечная золата-любоў

мяне з тугі міласцю
уваскрэсіць.

І паляцім, дзе шчасця вольны
край,

дзе будзем мроіць і кахаць
аддана,

дзе непазбежны і святоўны рай,
дзе невымерная ўва ўсім

нірвана!

КУПАЛЬСКІ
МАТЫЎ

На дне нябес прадонных
нуртуе цішыня.
Душа ж паўстала званам
купальскага вагна.

І ў ёй няма спакою,
дзе ноч і зораў шаць,
пакуль у ветрабою
кіпіць вагню душа.

АСОБА

РАСІЙСКИ БІЗНЕСМЕН З БЕЛАРУСКАЙ БУДУЧЫНЯЙ

Андрэй Іманалі — менавіта так (з націскам на перадапошнім складзе) завуць новага віцэ-прэзідэнта Беларускай асацыяцыі гімнастыкі. Арганізацыі сур'ёзнай, бо кіруе ёю сам міністр фінансаў Беларусі Мікалай Корбут, і паважанай, паколькі прадстаўніцы федэрацыі мастацкай гімнастыкі (а менавіта яе курыруе новы «віцэ») бліскуча выступілі на Алімпіядзе ў Сідні. І вось з

уладальнікам гэтага незвычайнага для Беларусі прозвішча і гутарыць карэспандэнт нашай газеты.

— Спачатку, калі ласка, крыху пра сябе.

— Нарадзіўся я ў невялікім гарадку Зверава, кіламетраў за 90 ад Растова, з дзяцінства любіў спорт. Праўда, у спартыўным інтэрнаце вучыўся на аддзяленні барацьбы і, магчыма, менавіта ёй прывяціў бы жыццё. Але сур'ёзная траўма пазваночніка прымусіла пакінуць актыўны спорт: я пачаў змагацца за нармальнае жыццё. І перамога: скончыў філалагічны факультэт Растоўскага дзяржаўнага ўніверсітэта, ажаніўся, нарадзіліся дзве дачкі — спачатку Карына, затым Тоня. Але і са спартыўнай барацьбою не парваў: узначаліў аддзяленне барацьбы рэгіянальнай федэрацыі Расіі па Паўночнаму Каўказу.

— Як жа так — барацьба, барацьба і раптам — мастацкая гімнастыка!

— Туды мяне прывялі дочки, якія захапіліся гэтым цудоўным відам спорту, і прымусілі мяне палюбіць яго. Зрэшты, прымусілі — не тое слова. Думаю, што сэрца любога мужчыны павінна калаціцца, калі ён бачыць

“дзяўчатак-быліначак”. Лічу, што нават на Алімпійскіх гульнях гэты спорт — самы прыгожы, відовішчы і эстэтычны. І я шчаслівы, што беларускія “мастачкі” выступілі так цудоўна — толькі збег абставін не даў ім падняцца на самую высокую прыступку п'едэстала, хаця яны атрымалі аднолькавую колькасць балаў з пераможцамі. Але я веру ім і буду дапамагаць усімі сіламі, каб беларускі ўсё-такі сталі “залатымі” на наступнай Алімпіядзе.

— Вы — расійскі бізнесмен (праўда, аддаеце шмат сіл развіццю беларускай мастацкай гімнастыкі), дочкі жывуць і трэніруюцца ў Мінску. Як удаецца ўсё сумяшчаць у часе!

— Дапамагае любоў. Да ўласных дачушак: мы з жонкаю “вахтавым метадам” пастаянна з'яўляемся тут, у Мінску, а ў бізнесе дапамагае... тэлефон — справа ж ужо наладжана. І я спадзяюся, што з часам дочкі стануць зоркамі менавіта беларускай гімнастыкі. Для гэтага ёсць падставы: на спаборніцтвах “Бэбі кап” (цяпер ужо міжнародных), што закончыліся нядаўна, Тоня і Карына аказаліся лепшымі ў сваіх узроставых групках, а на паказальных выступленнях Тонечка танцавала “Шамаханскую царыцу” з самай Алінай Кабаевай (на здымку). Так што іх і сваю будучыню звязваю з Беларуссю.

Алесь КОЛА.
Фота Сяргея ДЗЕНІСЕНКІ.

ДЗІЦЯЧАЯ ЧЫТАНКА

ЖЫВАЯ КАЗКА Ў ГОМЕЛІ

Хто сказаў, што казкі выдумка? На ўзбярэжжы Сожа, справа ад пешаходнага моста, жыве самая сапраўдная Шэра Шыйка. У качкі, дакладней, у качара падбіта крыло, і таму птушка не змагла далучыцца да чарады.

Качар жыве ў прыбярэжнай палонцы, якая, на яго птушынае шчасце, на працягу апошняй адлігі значна павялічылася. Але адліга, безумоўна, не вечная, ды і зіма ў вясенне-летне-асенні сон упадаць яшчэ яўна не збіраецца.

Вось і паўстае перад качарам, як і перад яго казачнай сяброўкай, пагроза канчаткова замерзнуць разам з роднай палонкай. Праўда, лісьці па Сожы не бегаюць, але ж і “сябар” заяц не апыецца побач у патрэбную

хвіліну. Тым болей, што мароз вось-вось зноў пачне хапаць за лапы. Так і жыве наш качар, гадае пра свой лёс, перахоплівае карасікаў, што праплываюць час ад часу. І ўсё гэта адбываецца на фоне жыцця вавёракаў, якія ўсё больш тлусцеюць ад семак ды арэхаў. А можна варта было б узяць прыклад з некаторых вядомых людзей і дапамагчы зімуючаму гомельскаму качару і тым самым напісаць “хэпі энд” для ўласнай казкі?

Віктар ЯГОРЧАНКА.

НА ЗДЫМКУ: кожную зіму забавай для многіх мінчан стала падкормліванне качак: Свіслач, як правіла, у апошнія гады ля ўваходу ў парк Горкага не замярзае.

Фота Сяргея ШЫРАЕВА.

ГАСЦЕУНЯ

АЛЬТЭРНАТЫўНАЯ МУЗЫКА ЯК ФІЛАСОФІЯ ЖЫЦЦЯ

Агульнасць інтарэсаў аб'ядноўвае. Двух маладых мінчукоў, прыхільнікаў беларускай рок-музыкі Віталія Супрановіча і Сержука Сахарова аб'яднала акрамя гэтага і шчырае жаданне нейкім чынам спрыяць развіццю яшчэ адносна маладой айчынай музычнай рок-культуры.

Спачатку быў наладжаны канцэрт у сталічным педуніверсітэце з удзелам гуртоў NRM і “Новае Неба”. Так паступова ўзнікла маладзёжная арганізацыя Беларускае музычнае альтэрнатыва (БМАgroup). З таго моманту прайшло ўжо амаль што пяць гадоў.

На мае пытанні адказаў кіраўнік БМАgroup Віталь СУПРАНОВІЧ (на здымку злева).

— Віталь, чым канкрэтна займаецца ваша арганізацыя!

— Галоўная мэта — папулярызацыя сучаснай беларускай музычнай культуры, а таксама аказанне падтрымкі пачынаючым і вядомым музычным калектывам.

— А ў чым заключаецца гэтая падтрымка!

— Па-першае, мы дапамагам гуртам у арганізацыі канцэртаў — знаходзім памяшканні, рыхтуем адпаведную рэкламу. Па-другое, садзейнічаем выданню кампакт-дыскаў, касет, кніг з тэкстамі і акордамі, календароў ды плакатаў. Такім чынам, дапамагам і арганізацыяна, і, наколькі гэта магчыма, матэрыяльна.

— Што, на ваш погляд, самае адметнае зроблена арганізацыяй за час існавання!

— Мабыць, тое, што пры нашай дапамозе былі выпушчаны кампакт-дыскі “Вольныя танцы: Слухай сваё!” і “Вольныя танцы: Новая альтэрнатыва”. Гэта ў сваім родзе унікальныя музычныя зборнікі, куды ўвайшлі творы лепшых айчынных рок-музыкантаў.

— Віталь, вы супрацоўнічаеце толькі з рок-гуртамі!

— Назва нашай арганізацыі — “альтэрнатыўная” — гаворыць сама за сябе. Сапраўды, мы аддаём перавагу менавіта рок-музыцы. Але наша дзейнасць не зводзіцца толькі да яе адной. Так, нядаўна пад згідай БМАgroup быў выпушчаны альбом Данчыка “Капядныя песні”, а таксама кампакт-опера Міхася Забэйды-Суміцкага. Дарэчы, альбом апошняга — “Ластаўкі ў стрэсе” — адкрывае новую серыю Беларускага музычнага архіва. Плануецца, што ў яе ўвойдуць лепшыя творы беларускай сімфанічнай, джазавай, рок-музыкі і бардаўскай песні. Ёсць такі наваполацкі эстрадны спявак Ален, альбом якога мы, дарэчы, нядаўна перавыдалі і зараз з'яўляемся яго дыстрыб'ютэрам. Рыхтуем зборнік “Песні пра каханне”, прымеркаваны да 14 лютага — Дня Святога Валянціна. Плануецца, што туды ўвойдуць творы як рок-музыкантаў, так і такіх выканаўцаў, як, скажам, Іна Афанасьева.

Так што мы супрацоўнічаем

са спевакамі ўсіх музычных напрамкаў. Але пры гэтым прыярытэтай з'яўляецца менавіта беларускамоўная творчасць.

— Наколькі я ведаю, БМАgroup мае свае прадстаўніцтвы і за мяжой...

— Так. Напрыклад, у Польшчы — гэта Беларускае аб'яднанне студэнтаў. Сумеснымі высілкамі мы штогод ладзім фестываль беларускай рок-музыкі “Басовішча”, які праходзіць у невялікім пасёлку каля Беластока ў сярэдзіне ліпеня. Адбываецца фестываль пад адкрытым небам і доўжыцца два дні. Магу з упэўненасцю сказаць, што гэта вельмі адметная падзея ў жыцці нашых музыкантаў. Адна з нешматлікіх магчымасцей выступіць з нармальнай апаратурай перад інтэрнацыянальнай публікай.

Летась, дарэчы, мы адмыслова для “Басовішча” правялі адборачны тур маладых гуртоў. Дзесяці з васьмідзесяці давялося выступаць на польскай сцэне. Слухачы здзіўляліся, што ў Беларусі так шмат гуртоў спявае на беларускай мове...

Шчыльна супрацоўнічаем і з

беларускай суполкай у Іркуцку, з маладзёжнай арганізацыяй Масквы. Натуральна, мы зацікаўлены ў такім супрацоўніцтве і гатовыя разглядаць любыя прапановы. Звяртацца можна на адрас: 220085, г. Мінск, а/с 5 (наша старонка ў Інтэрнэце — <http://fly.to/bmagroup>).

— Дзякуй за размову. І — поспехаў!

Гутарыла
Вольга НАВУМОВІЧ.

Адрасы гуртоў у Інтэрнэце:
NRM (<http://fly.to/nrm>); ULIS (<http://fly.to/ulis>); KRIWI (<http://fly.to/kriwi>); праект Narodny Albom (<http://fly.to/nalbm>).

БЕЛАРУСКИ ХІТ-ПАРАД

Снежань 2000 — студзень 2001 года

Складзены БМАgroup па выніках продажу касет і кампакт-дыскаў

месца	выканаўца	альбом
1.	NRM	“Тры чарапахі”
2.	супольны праект	“Я нарадзіўся тут”
3.	зборнік	“Вольныя танцы: Новая альтэрнатыва”
4.	супольны праект	“Народны альбом”
5.	Міхась Забэйда-Суміцкі	“Ластаўкі ў стрэсе”
6.	“Ліцьвіны”	“Ой, у лузе, лузе...”
7.	Ален	“Толькі сон”
8.	KRIWI	Сінгл-2000
9.	“Уліс”	“Падарожнік”
10.	“Палац”	“Лепшае”

«Голас Радзімы»

Галоўны рэдактар
Наталля САЛУК

ЗАСНАВАЛЬНІКІ:

Дзяржаўны камітэт па справах рэлігій і нацыянальнасцей Рэспублікі Беларусь; Беларускае таварыства дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі; Беларускае таварыства па сувязях з суайчыннікамі за рубяжом “Радзіма”.

РЭДАКЦЫЯ:

Намеснік галоўнага рэдактара
Галіна УЛІЦЕНАК.
Адказны сакратар
Таццяна КУВАРЫНА.
Рэдактар аддзела —
член рэдкалегіі
Яўген ЛЕЦКА.

Рэдактар аддзела
Алена СПАСЮК.
Спецыяльныя карэспандэнты
Яўген КАЗЮЛЯ,
Алесь МЯСНІКОЎ,
Нэл ПРЫВАЛАВА.

Рэдактар-перакладчык
Святлана КАРПУЧОК.
Стыльрэдактар
Ірына КАЗЛОВА.
Тэхнічны рэдактар
Данута РАКАВЕЦ.

Наш адрас: 220005, Мінск, пр. Ф. Скарыны, 44.
Тэлефоны: (+375-17) 213-31-97 (тэл.-факс), 213-32-80, 284-76-56, 213-37-82.
Адрас у INTERNET: <http://www.voiceland.unibel.by>. E-mail: voiceland@tut.by

Пазіцыі рэдакцыі і аўтараў, матэрыялы якіх друкуюцца на старонках «Голасу Радзімы», не заўсёды супадаюць.

Рэгістрацыйнае пасведчанне № 81.
Падлісны індэкс у Беларусі 63854.
Тыраж 1 897 экз.
Зак. 320.
Падпісана да друку 5.2.2001 г. у 12.00.

Газета набрана, звярстана і аддрукавана ў друкарні «Беларускі Дом друку» (220041, г. Мінск, пр. Скарыны, 77).